

annoncer, som jeg kunne sætte mig ind i læseværelset og finde i aviserne. Jeg var lige derinde for lidt siden, og jeg kan sige til fru Sonja Mikkelsen, at jeg fandt dem godt nok ikke. Vi må da håbe, at de kommer, men desværre er jeg bange for, at det mere vil være i udlandet end i Danmark, at de kommer.

Det er ganske givet, som det også har været sagt fra flere ordføreres side, at der her er tale om en tilpasning til EU-reglerne. Jeg vil prøve at koncentrere mig om fire ting, som vi mener der specielt er problemer med.

Jeg har allerede nævnt spørgsmålet om beskæftigelsen her i Danmark og specielt hos Tele Danmark, så det vil jeg ikke gå længere ind i i denne omgang.

Det andet er forholdet mellem Tele Danmark og de andre selskaber. Bestemmelserne om samtrafik, som ligger i forslagene – og det vil i praksis sige den betaling, som andre selskaber skal betale til Tele Danmark – har været et af de emner, der er indgået kraftigt i den offentlige debat. Her er det sådan, at beslutningerne i EU-Kommissionen i sidste ende får en meget væsentlig indflydelse på samtrafikpriserne. Det bliver alene Tele Danmark, der forpligtes til at tilbyde samtrafik til de omkostningsbaserede priser, ikke de andre. Samtidig skal der altså være en forpligtelse for Tele Danmark til at sikre, at alle forbrugere i Danmark kan få en ordentlig dækning.

Det kommer naturligvis ikke til at hænge sammen på lang sigt. Det vil give store problemer og vil selvfølgelig blive fulgt op af, at lobbyisterne i Bruxelles vil få EU-Kommissionen til at arbejde for en generel løftning af priserne på sigt i hele EU, og så har man på den måde flyttet problemet.

Forbrugerne loves guld og grønne skove, når liberaliseringen gennemføres fuldt ud, men bureaukraterne og lobbyisterne i Bruxelles skal nok sørge for, at de store telegiganter, til syvende og sidst vil dele markedet imellem sig, genetablerer reelle monopoltilstande, så de nok også skal få deres profitter hjem. Det bliver bare ikke de danske selskaber. Det bliver de store internationale selskaber, og så vil fru Sonja Mikkelsen og de andre, der har indgået forlig med de liberalistiske partier her i Folketinget, til den tid sidde med skægget i postkassen.

Så vil det være i Bruxelles og i de store teleselskaber, man bestemmer, hvilke priser de danske forbrugere skal betale, og hvilke leverancer man allernådigst som dansk forbruger vil

kunne få på et sådant marked. Den politiske styringsmulighed vil være tabt, og vi vil i Danmark være henvist til, hvad vi kan opnå tilbud på fra disse store koncerners side. Sådan er det globaliserede verdensmarked indrettet, og det er åbenbart det, som Socialdemokratiet og SF ønsker.

Det samfundsmæssige spild kan blive ganske stort med master og en masse gravearbejde osv. osv. Det er jo en konsekvens af liberalisme og markedsøkonomi, at man ikke tager ordentligt hensyn til brugen af samfundets ressourcer. Sådan vil det også være i denne sag, hvor de enkelte firmaer skal ud og lave dubleringsanlæg, fordi man i en kort overgangsperiode absolut skal forsøge at etablere en form for kunstig konkurrence, inden de store internationale monopoler igen får mørket til at brede sig.

Så har jeg i lovgivningen om Telestyrelsen bemærket en forunderlig statsretlig konstruktion. Nu flytter man tingene væk fra den politiske styring, så demokratiet mister sin indflydelse til markedskræfterne. Der skal altså være en sådan kontraktstyrelse, som statsretligt set får hidtil ukendte beføjelser. Nu skal det her hastes igennem på en sådan måde, kan jeg forstå, at der i virkeligheden ikke bliver tid til en ordentlig behandling, men jeg vil godt rejse det spørgsmål, om den konstruktion med Telestyrelsen overhovedet statsretligt set kan lade sig gøre. Det er jeg meget i tvivl om.

I bemærkningerne står, at man har måttet ty til hidtil usete midler for at konstruere det her, og det må jeg nok sige det er. For det, man gør, er, at man opretter sådan en slags entreprenørforetagende, der overtager den politiske magt, og Folketinget og ministeren vil fremover stort set være koblet af. Der står ganske vist, at man skal forelægge budgetterne for Finansudvalget, men dertil kommer, at man giver lobbyisterne på dette område en fuldstændig uhørt og urimelig indflydelse, der kommer til at minde om den indflydelse, som Folketinget har krav på at skulle have.

Jeg håber, at partierne, når de får gennemlæst den konstruktion, vil finde ud af, at her er man altså gået meget, meget for vidt. Jeg håber også, at man vil gennemføre en grundig juridisk undersøgelse af, hvad det er for nogle principper i vores forfatning, som man ændrer på dette felt.

Nu har vi ikke tre magter mere: den dømmende, den udøvende og den lovgivende. Nu har vi fire: den dømmende, den udøvende, den